Р Е Ш Е Н И Е
№ 2619

гр. София, 22.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 34 състав,** в публично заседание на 08.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **4698** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда на чл. 145 – 178 от АПК е образувано по жалба на А. М. О. срещу Уведомително писмо изх. № 02-250-6500/87 от 18.02.2013 г. на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие" в частта, с която е удържана сума по Схемата за единно плащане на площ (СЕПП) и Плащания на земеделски стопани за райони с ограничения, различни от планинските райони (НР2), в общ размер от 4349.69 лева, по заявление У. 25/130511/66584 за финансово подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за кампания 2011г.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила и при неправилно прилагане на материалния закон. Твърди се неспазване на установената форма за издаване на ИАА по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, както и че не са налице недължимо платени суми от страна на ДФ „Земеделие". Иска се отмяната на акта в оспорената част, отнасяща се до направените удръжки. Претендират се разноски.

Ответникът – изпълнителен директор на ДФ „Земеделие", чрез процесуалния си представител отрича основателността на оспорването. Прави и възражение за недопустимост на жалбата като подадена след изтичане на срока за оспорване. Посочва също, че не е налице правен интерес от оспорване и поради това производството следва да бъде прекратено.

От фактическа страна.

Жалбоподателят, в качеството си на земеделски стопанин по смисъла на § 1, т. 23 от ДР на ЗПЗП, е подал заявление за входяща регистрация с дата 10.05.2011 г. и общо заявление за подпомагане за единно плащане с У. 371125. На 25.05.2011 г. е подадено и заявление за редакция на парцели и схеми. О. кандидатствала за отпускане на финансова помощ по СЕПП и по НР2, във връзка с която е постановеният акт. Доколкото уведомителното писмо се обжалва само относно удържането на суми, преценката на размера на оторизираната сума е извън предмета на съдебния контрол. В тази му част писмото не е оспорено и поради това е влязло в сила.
С уведомителното писмо е оторизирана сума в размер на 4576.51 лева, от които 2840.54 лева по СЕПП и 1735.97 лева по НР2. Таблица № 2 – „Извършени плащания" (в лева), определя оторизираните, удържани и изплатени суми. Според текста тя е неразделна част от административния акт, въпреки че е приложена на отделен лист след подписа на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие". От таблицата става ясно, че част от оторизираната сума е удържана. В текста към колона „Удържана сума" са посочени три алтернативни основания за приспадане на сумите от оторизираната сума: 1. в резултат на санкции от предходни периоди; 2. недължимо оторизирани суми, за които е издаден АУПДВ; 3. приспаднати суми от изискуеми задължения по други схеми и мерки, администрирани от ДФЗ. В административния акт не е посочено на кое от трите основания е извършено прихващането.
По делото е представено Уведомително писмо за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за 2010 г. с изх. № 02-250-6500/4383 от 02.10.2011 г., с което са наложени санкции за бъдещ период в общ размер от 2276.77 лева. Ответникът не ангажира доказателства за наличие на други изискуеми задължения на А. М. О. по други схеми и мерки, администрирани от ДФЗ.
Преписката съдържа и Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/24675 от 14.04.2011 г., издаден срещу жалбоподателя за възстановяване на недължимо платена сума в размер на 1935.02 лева. Актът е отменен с Решение № 110 от 14.10.2011 г. по адм. дело № 120/2011г. на Административен съд – Търговище, влязло в сила на 26.04.2012 г., след като е било потвърдено от Върховния административен съд с Решение № 6000 по адм. дело № 15871/2011 г. Друг АУПДВ не е представен, не се и твърди да е издаван.

<u>От правна страна.</u>
Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна и при съществуващо право на оспорване. Процесното уведомително писмо обективира волеизявление на компетентен административен орган за удържане на оторизирана сума, с което засяга неблагоприятно правната сфера на жалбоподателя. Неоснователно е възражението на ответника за недопустимост на производството поради просрочие на оспорването. Уведомителното писмо не съдържа изрично указание за възможността да бъде обжалвано по съдебен ред, поради което приложим към случая е удълженият двумесечен срок за оспорване по чл. 140, ал. 1 от АПК. Актът е съобщен на жалбоподателя на 16.03.2013 г., а оспорването е подадено чрез ДФЗ на 03.04.2013 г., т.е във времевите предели на срока по чл. 140, ал. 1 от АПК.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия. ЗПЗП и Устройственият правилник на ДФЗ припознават качеството на

фонда на самостоятелно юридическо лице. ДФЗ е акредитиран в качеството му на единствена Разплащателна агенция за Република Б.. Съгласно чл. 20а, ал. 1 от ЗПЗП изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор на Разплащателната агенция.

Атакуваният акт в частта на направените удръжки е незаконосъобразен – засегнат е от отменителните основания по чл. 146, т. 2 и 3 от АПК.

Уведомителното писмо не отговаря на изискването по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за посочване на фактическите и правни основания за издаването му. Липсва каквото и да е отбелязване за основанието, поради което е удържана сума в общ размер от 4349.69 лева. Позоваването е бланкетно, не са посочени конкретните актове и сумите по тях, които да определят и пределите на съдебната проверка. По делото не са представени доказателства, удостоверяващи, че към момента на издаване на оспореното уведомително писмо – 18.02.2013 г. (към който, съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, се преценява неговата материална законосъобразност), по отношение на А. М. О. има установено с влязъл в сила АУПДВ публично държавно вземане. Наличие на задължение от жалбоподателя спрямо ДФЗ произтича единствено от УП за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за 2010 г. с изх. № 02-250-6500/4383 от 02.10.2011 г., с което са наложени санкции за бъдещ период в общ размер от 2276.77 лева – по СЕПП - 1483.69 лева, и по НР2 - 793.08 лева. Същото е влязло в сила, тъй като не е било обжалвано в законоустановения срок, но ако действително удръжките по процесното уведомително писмо се дължат на посоченото, то за това следваше да бъде формирано изрично заключение от административния орган. От друга страна, липсва и съответствие с удържаната в оспореното писмо сума. Не е посочено, ако реално е извършено удържане във връзка с въпросното писмо, коя от санкциите ще се погаси – тази по СЕПП, по НР2 или и двете. Недопустимо е както жалбоподателят, така и съдът да извеждат волята на административния орган и въз основа на предположенията си да извършват преценка на обжалвания акт. Органът е този, който разполага с цялата информация за съответния земеделски производител, поради което в издаваните актове следва ясно и недвусмислено да се посочват основанията за всяко извършено плащане, отказ от плащане, удържане на суми и т.н. Съдът не разполага със същата информация, поради което прави преценка на акта с оглед на изложените в него правни и фактически основания за издаването му, които в случая отсъстват.

Целта на съдебно-административния контрол е да гарантира субективните права и интереси на адресата на индивидуалния административен акт като властническо волеизявление. При релевирани възражения (а и служебно) по повод на материалната законосъобразност на акта поради неправилно тълкуване и прилагане на нормите на ЗПЗП и Регламент (ЕО) № 1122/30.11.2009 г. е дължима проверка на фактическите и правни основания за неговото издаване, с която административно-правния спор и в частност – въпросът за действието на акта, би бил решен с обвързващ правен ефект. Наред със съдържанието и страните по него, административното правоотношение се индивидуализира и с юридическия факт, който го поражда, и в този смисъл констатираният порок на акта не позволява да бъде идентифицирана действителната воля на органа относно упражненото правомощие, както и да бъде извършена последваща проверка за материалната законосъобразност на акта. В този смисъл вж. Решение № 14411 от 05.11.2013 г. на ВАС по адм. дело № 4487/2013 г.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, за жалбоподателя е възникнало правото на разноски в размер на 10 лева за платена държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Уведомително писмо изх. № 02-250-6500/87 от 18.02.2013 г. на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие” в частта, с която е удържана сума в общ размер от 4349.69 лева.
ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие” да заплати на А. М. О. сумата от 10 (десет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: